

Հ Ա Յ Պ Ի Ր Ք

(ՆՈՐ ՇԱՐՔ)

Ա.

ՊՐՈՅԵՐՆՍԻՈՍ

Եւ Պրոյերեսիոս, քաջ հոետոր հայազգի,
Մեծ, խիստ մեծ մարդ եղաւ, սանը բախտի փառքի:
Ինչպէս երկաթէ շանթն՝ էր դուրս կ'ելլէ կրակէն՝
Կայծեր կը թըսցնէ թէ զայն մուրճով թեքեն,
Նոյն կերպ իր բերանէն խօսքը, ճոռոմ ալ վառ,
Դըղըրդամբ կը ժայթքէր, սուր կըրքով կը հեւար:
Ի՞նչ պերճաբանութիւն, ուր իր ձայնը դռաց՝
Պատիւ անուն ստացաւ՝ թագաւոր հոետորաց:
Բայց աւելին եղաւ. Հոռոմ, Աթէնք միասին
Անոր կերպարանքով արձաններ դրօշեցին:

Օր մ'օտարական մէկն եկաւ առջեւն ելաւ,
Մոյկեր ունէր գոյն գոյն, լայնալարտի հալաւ,
Եւ հըղօր հնչմամբ լիզու մը կը խօսէր,
Կը շողար իր ճակատն՝ ամբողջ եռանդ ու սէր:
Հայ մը, Հայաստանի խորէն եկեր էր ան
Աթէնք, գիտնոց ոստան, հըմտութեան շտեմարան,
Հելլենական ուսմամբ կանոն ստանայ անկէ,
Իմաստասիրութեամբ միտքը հրահանդէ:
Երիտասարդական աշխուժութեամբ ուրախ
Կը պատմէր հոետորին թէ ինչպէս սըրտաբախ
Կը տեսնէր այն վեհ մարդն որ պատիւ էր Հայոց,
Հայոց ծոցէն բըղխած ճաճանչ, լուսաւոր բոց:

Պրոյերեսիոս մեծ ու բարի, կը ժըպտէր.
Ատտիկերէն ըսաւ. Հայերէն չեմ գիտեր:

Բ.

Լ Ո Յ Ս

Խըղկան մէջ, մուժ տեղ, վարդապետն ակնապիշ
 Վեր կը նայի՝ լուռ։ Եւ, երկնաւոր յոյսի նիշ,
 Նեղ լուսանցոյցէն ցոլք մը հիմայ, մէկ հատիկ,
 Ամբիծ ճառագայթ, բլբլ մը պէս գեղեցիկ,
 Կուրծքին դէմ կ'իյնայ, կուրծքը դըրկած կը վառի։
 Ահարոպ կ'աղօթէ՝ Աստուած, գրթած ու բարի,
 Դու ճըմարտութիւն, դու, ո՛վ Աստուած, որ դիտես,
 Տես շրփութիւնս, վարանալից միտքըս տես։
 Ժողովուրդ մը հոս, ո՛րչափ մարդիկ, անհամար,
 Խոր տըզիտութեամբ կոյր, հոգեհեղձ ու յամառ,
 Բըռնութեան միայն հըպատակող խեղեալներ,
 Սուրբ եղբայրութեան օրէնքը չեն ըմբըռներ։
 Ոչ արդարութիւն, ոչ հաշտութիւն կը սիրեն,
 Ի՞նչ ընեմ, Աստուած, ինչպէս իրենց արրտերէն
 Հանեմ արտաքսեմ ինչ որ վընաս է կամ ծուռ։
 Ո՛վ Աստուած՝ օգնէ՛, ինծի միջոց մը ցուցու՛ր։

Մէկիկ ճառագայթն օդուն մէջ կախ կեցած, լոյծ,
 Վառ փայլատակեց եւ Այրուրէնք մ'երեւցուց։

ՎԱՀՐԱՄ ՍՎԱՃԵԱՆ